

HỒI 129

Xảo Ngộ Lý Mật

Bạt Phong Hàn hạ thấp giọng ghé miệng sát tai hai gã nói: “Lùi lại thì sẽ không sợ bị nhìn thấy nữa”.

Hai gã lùi lại theo ý, dán sát lưng vào vách đá trơn tuột, ẩn mình sau dòng thác, trừ phi có người đi qua dòng thác, bằng không đừng hòng phát giác ra bọn gã đang ẩn núp bên trong.

Loan Loan đứng ngoài cốc khẩu, cẩn thận tra xét những dấu vết trên mặt đất.

Khẩu Trọng khẽ giật mình thốt: “À ta lần theo dấu máu tới đây, bọn ta thật sơ suất!”.

Bạt Phong Hàn bình tĩnh nói: “Vết máu không có phương hướng, chúng ta có thể tới đây cũng có thể đã đi, có kẻ nào ngờ được chúng ta bị thương nặng như vậy mà vẫn dầm mình dưới dòng thác như vậy chứ?”.

Tiếng thác đổ ầm ầm, làm át đi tiếng nói chuyện của hai gã và Bạt Phong Hàn, thêm vào đó là bọn gã chỉ thấp giọng ghé miệng sát tai đối phương thì thầm, nên cũng không sợ Loan Loan bên ngoài nghe thấy.

Loan Loan lướt tới bên cạnh đầm nước, đảo mắt nhìn khắp bốn phía, cặp mắt đẹp nhìn chăm chăm vào giữa đầm nước.

Ba người vội nhắm mắt lại, chỉ he hé một chút để nhìn nàng, sợ khi đối thị sẽ làm nàng sinh cảm ứng, đồng thời vận công thu liễm nhiệt lượng và tinh khí cơ thể toát ra, tránh để nàng chú ý.

Bạt Phong Hàn mới lần đầu tiên nhìn thấy Loan Loan, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác kinh hãi khó tả.

Vẻ đẹp của nàng đích thực hoàn toàn khác biệt với những mỹ nhân khác, đẹp tới độ khiến người ta phải nín thở, giống như một tinh linh bất chợt xuất hiện trong bóng đêm vậy. Gương mặt nàng toát ra một khí chất tú lệ thuần khiết vô song, nhìn ngang nhìn dọc cũng không có điểm nào giống như yêu nữ hại người. Điểm khiến người ta đăm đõi nhất chính là đôi mắt mệnh mang huyền ảo, trong đó cơ hồ như bao hàm một cõi mơ vô tận, đợi chờ và

mong đợi một người nào đó đến tìm kiếm và khai quật. Bất cứ một biểu tình nào dù nhỏ nhất của nàng, cũng khiến người ta phải động lòng, khó thể kiềm chế được bản thân. Dáng điệu thân hình tuyệt mỹ, phong tư trác việt, khiến mỹ chất của nàng hoàn mỹ một cách tuyệt đối.

Loan Loan đột nhiên nhìn về phía thác nước. Nếu đổi lại là cao thủ bình thường, lúc này không tránh khỏi sợ hãi mà tim đập mạnh lên, khiến Loan Loan cảnh giác, nhưng ba người đều là bậc cao thủ hãn thế kiêm thông nội ngoại công phu, các cơ năng trong nội thể không hề có chút phản ứng gì cả.

Tiếng gió khẽ nổi lên. Đột nhiên bên cạnh Loan Loan xuất hiện một trung niên nam tử cao gầy ăn mặc kiểu văn sĩ. Người này mặt trắng không râu, dáng vẻ anh tuấn thông dong, khắp người tỏa ra một vẻ quyến rũ của nam nhân trưởng thành, mỗi khi cặp mắt y nhấp nháy đều như có một tia điện thoáng xẹt qua. Chỉ thấy y chấp tay sau lưng kiểu ngạo ngửa mặt nhìn trời.

Không cần Bạt Phong Hàn nhắc nhở, hai gã cũng lập tức nhận ra nam nhân này chính là Ma Ẩn Biên Bất Phụ, bởi vì tướng mạo của y và Đôn Uyển Tinh rất giống nhau.

Loan Loan thì lễ nói: “Biên sư thúc! Chúng ta chậm mất một bước rồi!”.

Thanh âm của nàng thấp trầm mà uyển chuyển, dù ba người đều biết nàng là yêu nữ đáng sợ nhất trên giang hồ, nhưng cũng vẫn hy vọng được nghe nàng nói thêm vài câu nữa.

Biên Bất Phụ song mục thần quang lấp lánh đảo một vòng, hừ lạnh nói: “Bọn chúng đều đã thọ nội thương nghiêm trọng, có thể chạy tới đâu được nữa chứ?”.

Loan Loan nhẹ nhàng nói: “Bên bờ nước vẫn còn vết máu, chứng tỏ bọn chúng đã từng ở đây rửa vết thương, Biên sư thúc thấy tiếp theo chúng ta nên làm gì?”.

Biên Bất Phụ trầm giọng nói: “Chúng ta phải tập trung toàn bộ lực lượng, bằng mọi giá cũng phải giết chết ba tên tiểu tử này đi, bằng không làm sao hả được cơn tức này chứ”. Tiếp đó ngữ khí y chợt trở nên lạnh lùng như băng hà ngàn năm: “Thường Chân và Pháp Nạn thật là vô dụng, giả như chúng có thể khiến lũ ngu ngốc kia kéo dài thời gian, chờ chúng ta đến mới động thủ thì giờ này ba tên tiểu tử đó chắc đã xuống tới địa phủ báo danh rồi”.

Loan Loan nhẹ giọng nói: “Hai mươi năm nay Loan Loan chưa từng thấy sư thúc tức giận như vậy bao giờ cả, người cứ yên tâm! Chuyện này cứ giao cả cho Loan Loan, đảm bảo bọn chúng không sống được mấy ngày nữa đâu!”.

Biên Bất Phụ cười ha hả nói: “Có Loan Loan con đích thân xuất mã, sư thúc tự nhiên là yên tâm vô cùng rồi! Cả ba tên này đều là nhân tài hiếm thấy trong võ lâm, bất luận về tài trí hay võ công đều thuộc hạng phi phàm, con có thể coi việc truy sát bọn chúng là một kỳ khảo hạch trong quá trình tu luyện cũng tốt lắm, sư thúc đây sẽ hoàn toàn nghe theo sự điều độ và chỉ huy của con! Hà hà...! Loan Loan con xem nên cảm ơn ta thế nào đi chứ!”

Ba người nấp sau dòng thác nghe y nói vậy đều lấy làm ngạc nhiên, làm gì có chuyện sư thúc dùng khẩu khí cợt nhả trêu đùa như vậy để nói với đệ tử cơ chứ, nhưng khi nghĩ tới chuyện đám người này ở trong Ma môn hành sự không theo thường lý, lại càng không cần luận tới luân thường đạo đức thì cũng không cảm thấy lạ nữa.

Loan Loan nở một nụ cười ngọt ngào kiều mị, nũng nịu nói: “Sư thúc lại thế rồi! Đừng quên Loan Loan còn phải quyết chiến với Sư Phi Huyền, nhất thiết phải giữ khí thuần âm đấy nhé!”.

Biên Bất Phụ nhẹ giọng nói: “Đương nhiên là ta không dám quên rồi! Chỉ là muốn nhắc nhở con thôi, nếu cho kẻ khác chiếm tiện nghi, chi bằng để sư thúc hưởng thụ quách cho xong!”.

Loan Loan cúi đầu nhìn xuống mặt nước, trong mắt lộ ra thần sắc băng khuâng suy nghĩ, cơ hồ như linh hồn đã trôi dạt tới một không gian và thời gian khác.

Biên Bất Phụ khẽ vuốt nhẹ lên bờ vai nhỏ nhắn của nàng: “Trời sắp sáng rồi, đi thôi!”.

oOo

Nhìn bóng Biên Bất Phụ và Loan Loan khuất dần ngoài cốc khẩu, ba người bọn Bạt Phong Hàn mới thở phào nhẹ nhõm.

Khẩu Trọng le lưỡi nói: “Nếu bọn chúng quan sát kỹ chút nữa, nhất định sẽ phát giác ra mấy cuốn bảo thư mà ta và Tiểu Lăng giấu dưới tảng đá.”

Bạt Phong Hàn thoáng ngậy người hỏi: “Là Trường Sinh Quyết?”.

Từ Tử Lăng đáp: “Đương nhiên không phải, là một số thư tịch liên quan tới viên lâm, kiến trúc và binh pháp mà một vị lão tiên sinh tặng chúng ta, nếu Bạt huynh có hứng thú, thì cứ lấy mượn xem lúc nào cũng được”.

Bạt Phong Hàn hiển nhiên không hứng thú với mấy thứ này, lắc đầu mỉm cười nói: "Nơi an toàn nhất trước mắt chính là ở bên trong thác nước này. Hai người mau ra ngoài giấu kỹ số thư tịch đó đi rồi trở lại đây. Chúng ta cứ ở trong này dưỡng thương chờ qua đêm nay rồi mới nghĩ cách phản kích! Hừ, trước tiên phải giết chết Biên lão tặc và Loan Loan yêu nữ đã, sau đó mới dần dần thu thập những kẻ khác. Bạt Phong Hàn này nào phải hạng dễ dụ dỗ vào chứ!".

Từ lúc trời hửng sáng cho tới khi mặt trời quá ngọ, trước sau có mấy nhóm nhân vật võ lâm tới tiểu cốc lưng sục, song đều không ai phát hiện ra bọn gã. Tới tận lúc mặt trời xuống núi hai gã và Bạt Phong Hàn mới rời khỏi thác nước, người nào người nấy đều thần khí đầy đủ, thể lực dồi dào, khuyết điểm duy nhất có lẽ là cả ba đều uớt dầm toàn thân, y phục rách nát như ba tên ăn mày vậy.

Khấu Trọng ngồi xuống cạnh một tảng đá, tỏ vẻ tiếc rẻ nói: "Nếu không bỏ túi y phục lại trong tử điểm thì bây giờ đã có đồ để thay rồi".

Bạt Phong Hàn ngược mắt lên nhìn gã một cái, rồi cúi xuống vuốt nhẹ Trảm Huyền kiếm đang gác trên đùi nói: "Thương thế của hai người thế nào rồi?".

Từ Tử Lăng vuốt vuốt những hạt nước còn đọng lại trên tóc, cười cười đáp: "Đã khỏi bầy, tám phần, chỉ cần hai ba ngày nữa là có thể hoàn toàn khôi phục".

Bạt Phong Hàn trầm mặc giây lát rồi thở dài nói: "Trường Sinh Quyết quả thật kỳ diệu vô song, chỉ riêng chuyện liệu thương, những thứ được gọi là thần công khác đã không thể nào bì kịp được rồi".

Khấu Trọng cũng nhin không được mà buột miệng hỏi: "Còn Bạt huynh?".

Bạt Phong Hàn vui vẻ đáp: "May mà có hai người kéo ta vào bên dưới thác nước vận khí hành công, vừa tránh khỏi được đại họa sát thân, lại tăng được tốc độ liệu thương, hiện giờ cũng đã kháng phục hơn nửa rồi. Chỉ cần tạm thời không gặp phải hạng cao thủ như Loan Loan yêu nữ hay Biên Bất Phụ thì không đáng lo".

Từ Tử Lăng khổ não nói: "Không biết rốt cuộc Du di có lọt vào tay bọn chúng hay chưa nữa?".

Khấu Trọng nói: "Nghe ngữ khí của hai người bọn Loan Loan và Biên Bất Phụ thì hình như không bắt được Du di đâu, nếu không chúng đã lợi dụng người để dẫn dụ chúng ta tự sa vào bẫy rồi". Tiếp đó gã lại quang sang hỏi Bạt Phong Hàn: "Đồng Minh Công Chúa sao lại là con của Biên Bất Phụ vậy?".

Bạt Phong Hàn lắc đầu đáp: “Uyển Tinh cũng không nói rõ với ta, nhưng ta cũng đoán được bên trong chắc có điều gì uẩn khúc. Nhìn thần thái của Uyển Tinh lúc nhắc tới Biên Bất Phụ thì hình như nàng tất căm ghét kẻ làm phụ thân này, còn nói sẽ đích thân giết chết hắn nữa”.

Hai gã nghe xong đều ngẩn người ra.

Bạt Phong Hàn đột nhiên cười thoải mái nói: “Chi bằng chúng ta trở lại Tương Dương, vừa có thể kiếm được mấy bộ y phục mới để thay đổi, lại có thể tiện tay giáo huấn cho tên ngu xuẩn Tiền Độc Quan đó một trận, rồi cướp một chiếc khoái thuyền y theo kế cũ ngược Bắc đi Lạc Dương, lập oai thiên hạ! Vậy không phải thống khoái lắm sao!”.

Khấu Trọng cười lên ha hả tiếp lời: “Mấy câu này của Bạt huynh thật hợp ý ta! Trốn chui trốn nhủi đâu phải bản sắc của đại trượng phu, phóng tay làm tới mới là anh hùng hảo hán!”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Nhưng nếu làm cho địch ám ta mình, chúng không phải càng rơi vào thế bị động hay sao?”.

Bạt Phong Hàn nói: “Vì thế ta mới muốn đi thuyền ngược Bắc, đợi khi bọn chúng biết được cũng phải tốn không ít công phu mới đuổi kịp được chúng ta, đâu có dễ đặt mai phục vây công như trên lục địa. Lúc cần thiết ba chúng ta cũng có thể dẫn dụ chúng đuổi theo lên bờ, rồi tìm cách giết từng tên một, như vậy không phải thế chủ động lúc nào cũng ở trong tay chúng ta hay sao?”.

Khấu Trọng vỗ ngực nói: “Ta là cao thủ lái thuyền, chỉ cần thuyền đó tốt một chút, ta đảm bảo có thể thoát được bất cứ chiếc thuyền nào truy kích”. Từ Tử Lăng nghe gã nói vậy chỉ biết mỉm cười lắc đầu.

Bạt Phong Hàn đứng dậy nói: “Được rồi! Bây giờ về thành vẫn còn thời gian để ngủ một giấc. Tiền Độc Quan là tên đại trọc phú, ngoại trừ một toà trang viện lớn trong thành, hắn còn bốn ngôi biệt viện cho các tiểu thiếp ở nữa. Chúng ta sẽ tới Tàng Thanh Các của Bạch Thanh Nhi, tiểu thiếp mà hắn sủng ái nhất làm phiền một đêm, nếu Tiền Độc Quan mà đến thăm mỹ nhân đêm nay thì coi như là hắn vô phúc vậy”.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Bạt huynh sao lại nắm rõ việc nhà của lão Tiền như vậy?”.

Bạt Phong Hàn hờ hững như không nói: “Bởi vì ta đã nhận năm trăm lượng hoàng kim của người ta để lấy cái đầu của hắn xuống, chỉ là chưa có cơ hội thực hiện đó thôi”.

Hai gã nghe xong đều ngậy người ra nhìn nhau, bắt đầu hiểu ra phương pháp kiếm tiền của Bạt Phong Hàn.

oOo

Ba người nhảy qua tường cao, chỉ thấy phòng xá liên miên, ẩn ước nghe thấy tiếng chó sủa oảng oảng ở đâu đây. Trong đêm tối, chỉ có một tòa lầu cao ở giữa và gian nhà chính là vẫn còn ánh đèn.

Bạt Phong Hàn nói: "Trang viện này phân làm nội viện và ngoại viện, ngoại viện thì có hộ viện và ác khuyển đi tuần, nhưng do Bạch Thanh Nhi sợ chó nên lũ hạ nhân không dám cho ác khuyển vào trong nội viện, đi thôi!".

Ba người nhún mình lao vút lên, vượt qua mấy dãy nhà, nhảy vào hoa viên lớn trong nội viện, chỉ thấy đình đài lầu các, hồ nước, tiểu kiều bố trí hết sức hài hòa tự nhiên, dưới ánh trăng càng thêm phần u nhã, tĩnh mịch, cảnh sắc đẹp mê hồn. Ba người vận công lắng nghe xung quanh, sau khi khẳng định một căn phòng bên phải không có người mới tung người lao vút qua cửa sổ bay vào trong. Bên trong thì ra là một thư phòng lớn, trên bàn bày văn phòng tứ bảo và giấy Tuyên Thành dùng để vẽ tranh, viết chữ. Bốn vách tường treo đầy những bức tự họa, trông không khác gì một thư trai.

Bạt Phong Hàn cười cười nói: "Quên mất không nói cho hai người biết Bạch mỹ nhân của Lão tiền rất giỏi thư họa. Hai người cứ ở đây đợi một lát, ta đi lấy ba bộ y phục rồi về ngay".

Sau khi Bạt Phong Hàn nhảy qua cửa sổ bỏ đi, hai gã liền nhảy lên một chiếc giường ở góc phòng thoải mái nằm nghỉ, nghỉ lại trợn ác chiến hôm qua và tình cảnh bây giờ, quả thật đúng là khác nhau một trời một vực.

Khấu Trọng thở ra một hơi nói: "Trên đời này đúng là không có chuyện gì không thể xảy ra, người có bao giờ nghĩ chúng ta sẽ cùng Phong Thấp Hàn cùng chung hoạn nạn, liên thủ đối địch như bây giờ không?".

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: "Ta thủy chung vẫn cảm thấy Lão bạt là loại người thiên tính lãnh khốc vô tình, bất cứ lúc nào cũng có thể trở mặt thành thù được, đi với hắn thế này là phúc hay là họa vẫn còn chưa thể xác định được".

Khấu Trọng hừ lạnh nói: “Chúng ta và hắc cơ bản chỉ là hợp tác vì lợi ích trước mắt thôi, chỉ cần cẩn thận một chút thì hắc làm gì được mình chứ? Lần đó ở Đại Hồng Sơn, ta thấy hắc thật sự đã có ý giết người, chỉ là không biết tại sao lại thay đổi chủ ý nữa”.

Từ Tử Lăng nói: “Kẻ này chính chính tà tà, hành sự khó đoán, chúng ta nhất định phải cẩn thận đề phòng mới được”.

Khấu Trọng gật đầu đồng ý. Lúc này Bạt Phong Hàn đã trở lại, ném cho hai gã hai bộ y phục mới rồi nói: “Mau thay y phục, ta thấy đêm nay Tiền Độc Quan rất có thể sẽ tới đây, bởi vì hai ả nữ tỳ thân tín của Bạch mỹ nhân đang đi làm yến sào, số lượng cũng đủ cho mười người ăn đấy”.

Hai gã phẫn chấn tinh thần, vội vàng nhảy bật dậy thay đồ. Ba người mặc lên ba bộ kinh trang, đều cảm thấy hơi chật một chút.

Bạt Phong Hàn cười khở nói: “Đây đã là những bộ cỡ lớn nhất rồi đó, ai bảo chúng ta to cao hơn người bình thường chứ? Cái này gọi là có lợi cũng có hại mà!”.

Hai gã nghe y nói vậy đều bật cười khúc khích. Khấu Trọng đang định lên tiếng thì chợt nghe tiếng người ở phía xa xa truyền lại. Ba người lập tức lưu thần vận công lắng nghe, nhận một người trong số đó chính là Tiền Độc Quan. Song mục Bạt Phong Hàn thoáng hiện lên sát cơ lạnh lẽo, hữu thủ chặt vào khoảng không một cái. Khấu Trọng dịch người tới cạnh cửa sổ, liếc ra ngoài quan sát. Chỉ thấy hơn mười người đang đi trên dãy hành lang dài tiến về phía bọn gã, dẫn đầu là Tiền Độc Quan và một nam nhân cao lớn hình tướng đặc biệt, tóc dài xoa vai.

Khấu Trọng kinh hãi lùi lại, thất thanh thốt lên: “Lý Mật tới rồi!”.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đều là nhân vật đảm lượng hơn người cũng không khỏi cùng lúc biến sắc.

- o O o -